

Sygn. akt II Ka 303/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2022 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 57a § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 19 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 72/21

I. wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną na podstawie art. 46§2 kk napiżkę podwyższa do 20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 zł opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 303/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 stycznia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 72/21;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u></p> <p>1. Obraza prawa materialnego, tj. art. 57a § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię oraz art. 37a k.k. poprzez jego błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiają za zastosowaniem wobec oskarżonego art. 37a k.k. i wymierzenie mu kary ograniczenia wolności, podczas gdy przy skazaniu za występki o charakterze chuligańskim sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co wyklucza zastosowanie art. 37a k.k. wobec sprawcy występkę chuligańskiego. Ponadto Sądowi I instancji na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucam rażącą niewspółmierność nawiązki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w wysokości 12.000 złotych, podczas gdy poza dotychczasową niekaralnością oskarżonego nie zaistniały żadne okoliczności łagodzące, które przy całokształcie zdarzenia mogłyby powodować orzeczenie nawiązki w tak rażąco niskiej kwocie, bowiem nie sposób podzielić pogląd Sądu, iż neutrudnianie prowadzonego postępowania jest okolicznością łagodzącą, a przy nawiązce, poza stopniem pokrzywdzenia, jego skutkami jak również realiami społeczno-gospodarczymi i środowiskowymi w jakich żyją strony, Sąd ma obowiązek uwzględnić treść art. 53, 54 oraz 55 k.k., którym to okolicznościom Sąd nie nadał odpowiedniej wagi, co skutkowało rażąco niewspółmiernością w zakresie orzeczonej nawiązki;

2. Rażąca niewspółmierność kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat, podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne znaczące okoliczności uzasadniające wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności, P. M. w sposób chuligański wystąpił przeciwko najwyższemu dobru jakim jest zdrowie człowieka, spowodował u pokrzywdzonego znaczne obrażenia oraz nieodwracalną traumę, oskarżony nie przeprosił pokrzywdzonego, nie przyznał się do winy, nie próbował naprawić wyrządzonej krzywdy, działał pod wpływem alkoholu, nie zrozumiał naganności swojego postępowania, nie udzielił nieprzytomnemu pokrzywdzonemu pomocy, co wskazuję, iż karą adekwatną do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu będzie kara izolacyjna;

Apelacja obrońcy oskarżonego:

1. naruszenie art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. M. rażąco niewspółmiernej kary dwóch lat ograniczenia wolności bez należytego wyważenia okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego, w szczególności jego dotychczasowej niekaralności, prowadzenia ustabilizowanego trybu życia, nieutrudniania w żaden sposób prowadzonego postępowania karnego, chęci polubownego rozwiązania sporu, które to okoliczności w ocenie obrońcy przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary w wymiarze jednego roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,

2. naruszenie art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie od oskarżonego na rzecz M. S. rażąco wysokiej nawiazki w kwocie 12.000,00 złotych bez należytego wyważenia okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego, w szczególności jego dotychczasowej niekaralności, prowadzenia ustabilizowanego trybu życia, nieutrudniania w żaden sposób prowadzonego postępowania karnego, chęci polubownego rozwiązania sporu, nieuwzględnienia sytuacji materialnej Oskarżonego, który ma na utrzymaniu syna, braku stałego zatrudnienia, a tym samym braku stałego źródła dochodów a w konsekwencji trudnej sytuacji materialnej Oskarżonego oraz faktu znajdowania się pokrzywdzonego w dacie zdarzenia w stanie nietrzeźwości, które

	to naruszenia doprowadziły do wydania zaskarżonego orzeczenia;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Otwierając zasadniczą część wywodów Sadu Okręgowego nadmienić należy, iż pomimo przeciwnego kierunku wywiedzionych środków zaskarżenia oraz faktu, iż zarzuty obrońcy oskarżonego w całości uznać należało za bezzasadne, zaś postulaty pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego uwzględnić w pewnej części, celowym będzie ustosunkowanie się do obu apelacji w sposób łączny. W istocie bowiem ich autorzy odnieśli się do tej samej materii, acz z różnych perspektyw, dlatego też zastosowanie takiego rozwiązania technicznego przyczyni się do zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych wywodów.</p> <p>Odpierając tak sformułowane zarzuty w pierwszej kolejności wskazać należy, iż orzeczona wobec P. M. kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość bądź przeciwnie – jest karą zbyt łagodną, która nie zdoła spełnić swych ustawowych celów. Nie chodzi przy tym o każdą</p>		

ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Powyższe uwagi mają zastosowanie również wobec środków karnych i kompensacyjnych – o czym szerzej jednak w akapitach poniżej.

Tymczasem, kryterium o jakim mowa na wstępie nie spełniła kara zasądzona wobec oskarżonego przez Sąd pierwszej instancji. Ferując rozstrzygnięcie w tym przedmiocie organ procesowy nie tylko uwzględnił wszystkie podstawowe ustawowe dyrektywy wymiaru kary (płynące z treści art. 53 kk), właściwie zważył stopień winy sprawcy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące strictly osoby P. M., ale również spojrział na ten aspekt nieco szerzej – przez pryzmat możliwości zastosowania wobec podsądnego dobrodziejstwa instytucji z art. 37a § 1 kk. I tak, dla skorzystania z tejże regulacji konieczne jest równoległe zaistnienie trzech przesłanek. Po pierwsze, w grę wchodzi przestępstwo zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat; po drugie,

hipotetycznie wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności za to przestępstwo nie może być surowsza od 1 roku; po trzecie zaś, sprawca nie może być osobą popełniającą przestępstwo działającą w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, nie może być również osobą popełniającą przestępstwo o charakterze terrorystycznym. Konsekwencją spełnienia powyższych przesłanek jest fakultatywne orzeczenie kary grzywny albo kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności, przy czym ta pierwsza nie może być niższa od 3 miesięcy, zaś ta druga nie może być niższa od 100 stawek dziennych. W razie orzeczenia kary nieizolacyjnej obligatoryjne stają się równoczesne orzeczenie środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd niższego rzędu na gruncie przedmiotowej sprawy zasadnie sięgnął po ten przepis i orzekł wobec P. M. karę nieizolacyjną i to pomimo, iż podsądnemu przypisano sprawstwo czynu popełnionego w warunkach art. 57a § 1 kk. Art. 157 § 1 kk stanowi bowiem, iż sprawca tegoż czynu podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat – a zatem jest to kara poniżej 8 lat pozbawienia wolności. Poza tym, wobec szeregu okoliczności działających tak jednoznacznie na korzyść oskarżonego, a wyszczególnionych przez organ procesowy w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego wyroku, przyjęć należało, iż wymierzona wobec niego kara pozbawienia wolności nie przekroczyłaby 1 roku. Bez wątpienia również P. M.

nie popełnił przypisanego mu czynu działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, zaś występki którego się dopuścił nie miał charakteru terrorystycznego. W tej sytuacji bezsprzecznie na kanwie przedmiotowej sprawy ziściły się wszystkie przesłanki, o jakich mowa w treści art. 37a § 1 kk, co dało Sądowi pierwszej instancji możliwość do posłużenia się tym przepisem. Jednocześnie, za błędne należało uznać dywagacje skarżącego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który podnosił iż wobec sprawcy występków o charakterze chuligańskim nie jest możliwe zastosowanie przepisu z art. 37§ 1 kk. Tutaj, wskazać należy iż przede wszystkim, gdyby rzeczywiście taki był zamiar ustawodawcy to tego typu sprawcy ujęci zostaliby w treści samej regulacji – podobnie jak właśnie ci działający w zorganizowanych grupach, etc. Tymczasem, kodeks karny w ten sposób różnicuje ich sytuację w tym zakresie. I oczywiście, nie sposób nie zgodzić się z apelującym iż art. 57a § 1 kk nakazuje danemu Sądowi wymierzenie sprawcy czynu popełnionego w warunkach występków o charakterze chuligańskim kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, jednak prawidłowa interpretacja całości obowiązujących przepisów nakazuje przyjąć, iż w przypadku skorzystania z dobrodziejstwa omawianej regulacji, to właśnie art. 37a § 1 kk wyznacza na nowo te ramy. Analogicznie zatem, te które pierwotnie nakreślone

zostały przez dany przepis części szczególnej kodeksu karnego, w który ugodził dany sprawca, uległy przekształceniu. Art. 37a kk jest regulacją uzupełniającą ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności zawartą w większości typów zabronionych jako przestępstwo, o kary alternatywne, czyli stanowi tzw. przednawiasowy modyfikator sankcji, który poszerza abstrakcyjny (niezwiązany z żadnymi kierunkowymi wytycznymi) luz decyzyjny Sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 października 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKa 260/19). Spoglądając na rzecz w ten sposób i traktując art. 37a kk jako współokreślający ustawowe zagrożenie, wprowadzający sankcję alternatywną – konkludować winno się, że przepis art. 57 a § 1 kk nie stanowi przeszkody do wymierzenia sprawcy kary innej niż kara pozbawienia wolności. W pierwszym bowiem kroku dokonać należy wyboru kary spośród kar alternatywach – przewidzianych w sankcji i tych z art. 37 a kk, wyciągniętych przed nawias, a w kolejnym jej obostrzenia, zgodnie z treścią art. 57 a § 1 kk.

Jednocześnie, zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach niniejszej sprawy to właśnie kara ograniczenia wolności w najwyższym możliwym wymiarze będzie dla sprawcy dolegliwością odpowiednią i ma szansę spełnić swe ustawowe cele. Oczywiście, oskarżony jest osobą stosunkowo młodą, uprzednio niekaraną, zaś dotąd wiódł ustabilizowany tryb życia i są to okoliczności niewątpliwie działające na jego korzyść. Podobnie zresztą jak fakt, iż dążył on do ugody z pokrzywdzonym

i nie utrudniał toczącego się przeciwko niemu postępowania, co w pewnym sensie rzeczywiście może wskazywać na swego rodzaju skruchę czy autorefleksję. Nie należy jednak nadmiernie eksponować tych przesłanek i to na tyle, ażeby na ich podstawie ferować rozstrzygnięcie w zakresie kary bliskie tak naprawdę ustawowemu minimum grożącemu za popełniony przez oskarżonego czyn. Wnioski te jawią się jako tym bardziej umotywowane, gdy wskazane w zdaniach poprzedzających okoliczności zestawia się z tymi działającymi na niekorzyść P. M.. Nie należy bowiem pomijać, iż oskarżonemu przypisane zostało przestępstwo popełnione w warunkach występku o charakterze chuligańskim, które siłą rzeczy, cechuje dość wysoki stopień społecznej szkodliwości. Już z założenia bowiem jego sprawca w sposób widoczny lekceważy porządek prawny, działając w miejscu dostępnym dla szerszej publiczności i to tak naprawdę bez powodu. Tymczasem, wydawać by się mogło, iż obrońca oskarżonego zupełnie marginalizuje ten aspekt i całą swoją uwagę poświęca przymiotom osobistym swojego klienta. Oczywiście, trudno zaprzeczyć, iż oskarżony ma rodzinę i dziecko, zaś dla szeroko pojmowanego dobra jego najbliższych stosunkowo długi okres wykonywania kary ograniczenia wolności mógłby powodować negatywne konsekwencje, jednakże nie należy pomijać, że i tak są to skutki zdecydowanie mniej stygmatyzujące niż te wiążące się z orzeczeniem i wykonywaniem kary pozbawienia wolności. Co więcej – oskarżony przed popełnieniem przypisanego mu występku doskonale zdawał

sobie sprawę z faktu posiadania rodziny i ewentualnych ujemnych dla niej następstw wkroczenia przezeń na ścieżkę przestępstwa, co nie powstrzymało go jednak przed tym działaniem.

Odnosząc się po krótko do postulatów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dodać jedynie należy, iż ten kwestionując wymierzoną w pierwszoinstancyjnym postępowaniu karę z kolei nazbyt skoncentrował się na okolicznościach działających na niekorzyść P. M., zupełnie niesłusznie bagatelizując te wpływające na ocenę jego zachowania dodatnio.

Zamykając rozważania Sądu Okręgowego dodać należy, iż kontrola instancyjna doprowadziła ów organ procesowy do przekonania, iż na kanwie przedmiotowej sprawy zaszła potrzeba podwyższenia zasądzonej w pierwszoinstancyjnym postępowaniu nawiązki – choć nie do kwoty zawnioskowanej przez pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Okręgowego nawiązka w wysokości 20.000 złotych będzie odpowiednia, ażeby zrekompensować pokrzywdzonemu cierpienia, zarówno fizyczne jak i emocjonalne, jakich doznał wskutek działania oskarżonego.

Wniosek

Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>1) wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności;</p> <p>2) podwyższenie orzeczonej nawiązki do kwoty 30.000 złotych;</p> <p><u>Wniosek obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>1. O zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1, poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego P. M. kary dwóch lat ograniczenia wolności do jednego roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;</p> <p>2. O obniżenie orzeczonej od oskarżonego P. M. nawiązki z kwoty 12.000,00 do kwoty 5.000,00 złotych;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wywiedzionych przezeń wniosków apelacyjnych.</p> <p>Wobec częściowej zasadności zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jego wniosek również w części zasłużył na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 stycznia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 72/21;</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaszła potrzeba podjęcia szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 stycznia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 72/21;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wskutek kontroli instancyjnej należało podjąć pewną ingerencję w treść zaskarżonego wyroku. O istocie i motywach wprowadzonych zdań szerzej w stosownej części niniejszego uzasadnienia.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 kpk nie dostrzegając podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 stycznia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 72/21 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 stycznia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 12/21 – w części dotyczącej kary oraz nawiązki;	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana